

Presă și informare

Curtea de Justiție a Uniunii Europene
COMUNICAT DE PRESĂ nr. 151/2019

Luxemburg, 5 decembrie 2019

Hotărârea în cauzele conexe C-708/17
EVN Bulgaria Toplofikatsia/Nikolina Stefanova Dimitrova și C-725/17
Toplofikatsia Sofia/Mitko Simeonov Dimitrov

Dreptul Uniunii nu se opune unei reglementări naționale care prevede că fiecare proprietar al unui apartament dintr-o clădire aflată în proprietate comună este obligat să contribuie la costurile legate de energia termică ce alimentează părțile comune

În Hotărârea EVN Bulgaria Toplofikatsia (C-708/17 și C-725/17), pronunțată la data de 5 decembrie 2019, Curtea a analizat compatibilitatea cu dreptul Uniunii a unei reglementări naționale în materie de furnizare a energiei termice și a statuat că Directiva 2011/83 privind drepturile consumatorilor¹ și Directiva 2005/29 privind practicile comerciale neloiale² nu se opun unei reglementări naționale care obligă proprietarii unui apartament dintr-o clădire aflată în proprietate comună racordat la o rețea de încălzire centralizată să contribuie la costurile legate de consumul de energie termică aferent părților comune și instalației interioare ale clădirii, cu toate că nu au solicitat în mod individual furnizarea energiei termice și nu o utilizează în apartamentul lor. În ceea ce privește această reglementare, Curtea a mai dispus că Directivele 2006/32³ și 2012/27⁴ privind eficiența energetică nu se opun ca facturile referitoare la acest consum să fie stabilite, pentru fiecare proprietar al unui apartament din clădire, în mod proporțional cu volumul încălzit aferent apartamentului său.

Litigiile principale se înscriu în contextul a două acțiuni privind plata unor facturi trimise proprietarilor de apartamente din clădiri aflate în proprietate comună și care privesc consumul de energie termică aferent instalațiilor interioare și părților comune ale acestor clădiri, întrucât unii dintre acești proprietari au refuzat să plătească aceste facturi. Astfel, aceștia apreciază că, deși clădirea lor este alimentată de la rețeaua de încălzire centralizată în temeiul unui contract de furnizare încheiat între coproprietate și furnizorul de energie termică, totuși ei nu au consimțit să beneficieze de energie termică și nu o utilizează în propriile lor apartamente.

Curtea s-a concentrat mai întâi asupra interpretării noțiunii de „consumator” în sensul Directivei 2011/83⁵ și a statuat că se regăsesc în această noțiune, în calitatea lor de clienți ai unui furnizor de energie, proprietarii și titularii unui drept real asupra unui apartament dintr-o clădire aflată în proprietate comună racordat la o rețea de încălzire centralizată întrucât sunt persoane fizice

¹ Directiva 2011/83/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 octombrie 2011 privind drepturile consumatorilor, de modificare a Directivei 93/13/CEE a Consiliului și a Directivei 1999/44/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivei 85/577/CEE a Consiliului și a Directivei 97/7/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO 2011, L 304, p. 64), articolul 27.

² Directiva 2005/29/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 mai 2005 privind practicile comerciale neloiale ale întreprinderilor de pe piața internă față de consumatori și de modificare a Directivei 84/450/CEE a Consiliului, a Directivelor 97/7/CE, 98/27/CE și 2002/65/CE ale Parlamentului European și ale Consiliului și a Regulamentului (CE) nr. 2006/2004 al Parlamentului European și al Consiliului („Directiva privind practicile comerciale neloiale”) (JO 2005, L 149, p. 22, Ediție specială, 15/vol. 14, p. 260), articolul 5 alineatele (1) și (5).

³ Directiva 2006/32/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 5 aprilie 2006 privind eficiența energetică la utilizatorii finali și serviciile energetice și de abrogare a Directivei 93/76/CEE a Consiliului (JO 2006, L 114, p. 64, Ediție specială, 12/vol. 2, p. 222), articolul 13 alineatul (2).

⁴ Directiva 2012/27/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 octombrie 2012 privind eficiența energetică, de modificare a Directivelor 2009/125/CE și 2010/30/UE și de abrogare a Directivelor 2004/8/CE și 2006/32/CE (JO 2012, L 315, p. 1), articolul 10 alineatul (1).

⁵ Articolul 2 alineatul (1) din Directiva 2011/83.

neimplicate în activități comerciale sau profesionale. Curtea a dedus astfel de aici că respectivele contracte de furnizare a energiei termice în discuție în cauza principală intră în categoria contractelor încheiate între profesioniști și consumatori în sensul articolului 3 alineatul (1) din Directiva 2011/83.

În continuare, Curtea a făcut precizări cu privire la noțiunea de „furnizare nesolicitată” de bunuri în sensul articolului 27 din Directiva 2011/83, arătând că alimentarea cu energie termică a instalației interioare și, implicit, a părților comune ale unei clădiri aflate în proprietate comună, efectuată ca urmare a unei decizii de racordare a acestei clădiri la încălzirea centralizată adoptate de coproprietatea acesteia, conform dreptului național, nu constituie o furnizare nesolicitată de energie termică centralizată.

În sfârșit, Curtea s-a pronunțat cu privire la metoda de facturare a consumului de energie termică în clădirile aflate în proprietate comună. Astfel, aceasta a subliniat că, în conformitate cu Directiva 2006/32⁶, statele membre garantează dotarea consumatorilor finali, îndeosebi de energie electrică și de energie termică centralizată, cu contoare individuale care să reflecte exact consumul real de energie, atunci când acest lucru este posibil din punct de vedere tehnic. Or, în opinia Curții, este aparent dificil de conceput să se poată individualiza în întregime facturile referitoare la încălzire în clădirile aflate în proprietate comună, în special pentru încălzirea aferentă instalației interioare și părților comune, dat fiind că apartamentele dintr-o astfel de clădire nu sunt independente unele de altele pe plan termic deoarece căldura circulă între spațiile încălzite și cele care sunt mai puțin încălzite sau nu sunt încălzite. În aceste condiții, Curtea a concluzionat că, ținând cont de marja largă de manevră de care dispun statele membre în stabilirea metodei de calcul privind consumul de energie termică în clădirile aflate în proprietate comună, Directivele 2006/32 și 2012/27 nu se opun ca respectivul calcul al căldurii emise de instalațiile interioare dintr-o astfel de clădire să se facă în mod proporțional cu volumul încălzit aferent fiecărui apartament.

MENȚIUNE: Trimiterea preliminară permite instanțelor din statele membre ca, în cadrul unui litigiu cu care sunt sesizate, să adreseze Curții întrebări cu privire la interpretarea dreptului Uniunii sau la validitatea unui act al Uniunii. Curtea nu soluționează litigiul național. Este de competența instanței naționale să soluționeze cauza conform deciziei Curții. Această decizie este obligatorie, în egală măsură, pentru celelalte instanțe naționale care sunt sesizate cu o problemă similară.

Document neoficial, destinat presei, care nu angajează răspunderea Curții de Justiție.

[Textul integral](#) al hotărârii se publică pe site-ul CURIA în ziua pronunțării.

Persoana de contact pentru presă: Corina-Gabriela Socoliuc ☎ (+352) 4303 4293

⁶ Articolul 13 alineatul (2) din Directiva 2006/32.